

Rump Tímea

Kelések

Bal láb

Nem vagyok a régi,
csak önmagam árnyéka.
Nem táncolnak a fecnik
egyetlen pillantásomra,
nem hasít seblázat
füzetekbe a járásom.
Elfordulnak a boszorkányok.
Tündérek vesznek szögek közé.
A csikorgás dróttal kerít négyzetbe,
kuncogva lök a padok közé.

Jobb láb

Én vagyok az,
önmagam legjobb kiadása.
Táncolnak a fecnik
egyetlen pillantásomra,
seblázat hasít
füzetekbe a járásom.
Kacsintanak a boszorkányok.
Tündérnek szállnak fogak közé.
Drót-fonállal vezet a bizsergés,
Kuncogva emel a padok fölé.

Terápia

Lármás csönded hallgatag
mikor az arcod megrándult
és a kopott zörej ránk szakadt
azon az utolsó délután.
Furcsa, fanyar illatot érzek
a járdán, a lépcsőn, a parkban.
Fáradt mozdulattal lenézek
valami fáj talán épp meghaltam.
Szívdobogás nélkül, de hazaérek
egyetlen lámpás ég otthon:
agyonhasznált fényed- s benne
a körte különösen erős.